

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Karla Kosteckého a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce: **JTR, a.s.**, IČ XX, se sídlem XX, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2, za účasti SVJ XX, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného čj. OÚPSŘ 309/2011-330-rozh. ze dne 03. 11. 2011,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 3. 11. 2011, čj. OÚPSŘ 309/2011-330-rozh., se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Shora označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Jablonec nad Nisou, odboru rozvoje, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 4. 7. 2011, sp. zn. 1031/2011/SÚ/Kr, čj. 68043/2011, jímž bylo podle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), vydáno stavební povolení na stavbu: Stavební úpravy bytového domu čp. XX za účelem vybudování plynové kotelny pro vytápění bloku bytových domů čp XX a XX, X, X,X, X na pozemku p.č. XX v k.ú. Mšeno nad Nisou. Daná stavba obsahuje vybudování plynové kotelny v suterénu domu v samostatné místnosti (bývalý mandl), kde budou instalovány 2 plynové kondenzační kotle o jednotlivém výkonu 99,5 kW, 2 zásobníky teplé vody a technologická zařízení. Odtah spalin od kotlů je vyveden nad střechu domu domovním schodištěm.

[2] Podle žalovaného byl zjištěn stav, o němž nejsou pochybnosti, byly naplněny zákonné podmínky pro vydání stavebního povolení, když byla zajištěna závazná stanoviska dotčených orgánů, přičemž rozhodnutí stavebního úřadu není nepřezkoumatelné. Žalovaný shodně jako stavební úřad uvedl, že účastník řízení může uplatnit jen námitky v souladu

s § 114 odst. 1 stavebního zákona, proto námitky žalobce, které se přímo netýkají jeho vlastnických práv, byly přezkoumány jen z hlediska zákonnosti rozhodnutí.

[3] Předmětná stavba je stavební úpravou, která podle § 81 odst. 3 písm. a) stavebního zákona nevyžaduje územní rozhodnutí o změně stavby ani územní souhlas, nezvyšuje se kapacita bytů, ani její nároky na okolí, nemění se nároky na veřejnou infrastrukturu, a to ani z hlediska zvýšené potřeby plynu. Námitku vlastnictví zdroje vytápění nebyl žalobce oprávněn vznášet, nespojuje ji s dotčením na svých vlastnických právech. Námitka ohledně neurčitosti výkonu kotlů nemá oporu v projektové dokumentaci, z níž plyne, že celkový výkon kotleny je 199 kW a jedná se tedy o malý spalovací zdroj znečištění, k němuž není nutné závazné stanovisko orgánu ochrany ovzduší, absence stanoviska Krajského úřadu Libereckého kraje nezpůsobuje nezákonnost stavebního povolení. Žalobce svoje tvrzení o možném ovlivnění svého zařízení, signalizačního kabele poruch nijak nedoložil, neuvedl, jakým způsobem a s jakými důsledky by se na jeho zařízení měly projevit. Dle projektové dokumentace se plynová kotelná bude nacházet v technickém podlaží stavby v samostatných místnostech, které se nacházejí v jiné, stavebně oddělené části podlaží, než se nachází zařízení žalobce, a do zařízení nebude nijak zasaženo. Námitku nedostatečného zakreslení žalobcova zařízení žalovaný neshledal důvodnou, když stávající sítě jsou zakresleny jednak v příloze dopisu žalobce ze dne 9. 5. 2011, jednak na výkresu č. F.1.4.2.1, který je součástí projektové dokumentace.

[4] Žalovaný dále uvedl, že splnění podmínek § 3 odst. 8 zákona o ochraně ovzduší nemá spojitost s ochranou věcných práv žalobce. Žalovaný připustil, že v odůvodnění stavebního povolení se stavební úřad výslovně splněním podmínek podle cit. ustanovení nezabýval, nicméně z obsahu spisu plyne, že k závaznému stanovisku orgánu ochrany ovzduší byla předložena ekonomická koncepce, jež je založena ve spise a z níž plyne, že vytápění domu plynovou kotelnou je ekonomicky výhodnější než stávající vytápění centralizovaným zásobováním teplem (dále jen „CZT“), když ekonomická přijatelnost je hodnocena z pohledu stavebníka, nikoliv z pohledu žalobce jako provozovatele CZT. Závazné stanovisko se v případě malých zdrojů znečištění ovzduší nevyžaduje. I přes absenci výslovného uvedení stavební úřad posoudil stavbu také z tohoto hlediska a dospěl k závěru, že stavební úpravy nejsou v rozporu se zákonem o ochraně ovzduší. K námitkám týkajícím se energetických koncepcí žalovaný poznamenal, že jsou opět nad rámec ustanovení § 114 odst. 1 stavebního zákona.

[5] Žalovaný se dále plně ztotožnil se závěry stavebního úřadu o tom, že stavební úpravy jsou v souladu s energetickou koncepcí města Jablonec nad Nisou. Energetická koncepce Libereckého kraje obsahuje určitá doporučení, počítá s využitím plyných paliv jako jedné z forem zásobování energiemi a nelze z ní dovodit nepřipustnost využití plyných paliv pro vytápění objektů.

[6] Ohledně neurčitosti povolení zkušebního provozu žalovaný konstatoval, že výrok povolení byl určitý, nicméně námitka žalobce v tomto směru jde nad rámec, neboť žalobce není oprávněn vznášet námitky k ochraně veřejného zájmu dle zákona o ochraně veřejného zdraví.

[7] Žalobce namítal porušení zásad správního řízení, avšak jen obecně, aniž by s tím spojil tvrzení o tom, jak se tato nezákonnost dotkla jeho hmotných či procesních práv. Stavební úřad podle žalovaného rozhodoval na základě zjištěného stavu, na základě dokumentace zpracované oprávněným projektantem, stavebník prokázal oprávnění žádat o stavební povolení, předloženými podklady bylo prokázáno splnění požadavků dle § 110 a § 111 stavebního zákona a obsah podkladů koresponduje se stavebním povolením. Žalobce nebyl zkrácen na svých procesních právech, nebyl nijak znevýhodňován, stavební úřad řešil jeho námitky v souladu s § 114 odst. 1 stavebního zákona.

[8] Dotčené orgány státní správy nevznesly k záměru žádné připomínky, žalovaný neshledal skutečnosti, pro které by se stanoviska mohla dotknout vlastnických či jiných věcných práv žalobce. Žalobce neupřesňuje, jak se stanoviska dotkla jeho hmotných práv, nenapadá jejich obsah konkrétně. Žalobce jen obecně uváděl, že se stavební úřad nedostatečně s jeho námitkami vypořádal. Proto žalovaný shledal, že námitky žalobce v tomto směru nelze považovat za podnět k přezkoumání stanovisek dotčených orgánů ve smyslu § 149 správního řádu.

[9] K námitce nezákonnosti zamítnutí námitek ze strany stavebního úřadu žalovaný poznamenal, že tento postup je v souladu s § 114 odst. 1 stavebního zákona, který okruh námitek účastníků řízení omezuje. Námitky, jež nesplňovaly kritéria tohoto ustanovení, však stavební úřad uvedl v odůvodnění, v rámci věcného posouzení povolované stavby, což žalovaný považuje za správný postup. Ohledně námitek žalobce uplatněných v řízení před stavebním úřadem žalovaný konstatoval, že předání žádosti příslušnému správnímu orgánu není žádné řízení zahájeno, jedná se pouze o podnět, nikoliv návrh na zahájení řízení, a jeho podání nelze považovat za předběžnou otázku podle § 57 správního řádu. Stavební úřad k námitce sice přihlédl a vyhověl jí postoupením podnětů příslušným nadřízeným orgánům dotčených orgánů, které stanoviska vydala. Tyto však důvod k přezkumnému řízení neshledaly.

II.

[10] Ve včas podané žalobě žalobce předně namítal, že napadené rozhodnutí žalovaného a stavební povolení jsou nicotnými rozhodnutími. Podle žalobce nicotnost rozhodnutí žalovaného i stavebního úřadu spočívá ve faktické a právní neuskutečnitelnosti rozhodnutí, když se nevypořádávají s odstraněním stávajícího zařízení pro rozvod tepelné energie ve vlastnictví žalobce, resp. neřeší změnu způsobu vytápění v souladu s § 77 odst. 5 energetického zákona.

[11] Podle žalobce není z napadených rozhodnutí ani ze spisového materiálu zřejmé, kde se nemovitost, jíž se stavební úpravy týkají, nachází, neboť u budovy není označena část obce, ale pouze pozemek a ulice, na kterém je postavena. Důvod nepřezkoumatelnosti stavebního povolení žalobce spatřoval také v tom, že označení stavby, jak je uvedena za slovy: „Stavba obsahuje:“ je velmi neurčité, neboť samostatný dům čp. 3980, Mšeno nad Nisou, Jablonec nad Nisou, neexistuje. Tuto skutečnost lze zjistit ve výpisu z katastru nemovitostí, kde je evidována budova čp. 3977, čp. 3978, čp. 3979 a 3980 jako celek o jednotlivých částech. Budova čp. 3980 není samostatně předmětem vlastnického práva, ale pouze jako část. Stavební úprava není popsána zcela určitým způsobem, když pouze stanoví počet kotlů,

počet zásobníku a velmi neurčitý pojem „technologické zařízení.“ Neurčitý je popis odvodu spalin, který je neproveditelný a v rozporu s projektovou dokumentací.

[12] Podle žalobce musí žádost o stavební povolení a tím i projektová dokumentace řešit, zda zařízení (stávající zdroj) zůstane či bude z objektu odstraněno, k čemuž musí zajistit stanovisko vlastníka tohoto zařízení. K ponechání zařízení jako studené zálohy v objektu musí stavebník doložit dohodu stavebníka a žalobce jako vlastníka tohoto zařízení, k odstranění zařízení je třeba ukončení smluvního vztahu a postup po dohodě se žalobcem. Podle žalobce měl stavební úřad vyzvat stavebníka, aby doplnil žádost o vydání stavebního povolení právě o to, jak bude se zařízením žalobce naloženo. Žalobce na tuto vadu upozorňoval v rámci námitek, upozorňoval na ni v rámci odvolání, avšak bezúspěšně. Předmětná rozhodnutí tak zásadně odporují energetickému zákonu, neboť nutí žalobce, aby měl umístěné své zařízení v budově čp. XX, XX, XX a XX, XX, avšak na základě bezsmluvního vztahu se stavebníkem a na svůj náklad proti své vůli. Nelze spravedlivě požadovat na žalobci jako vlastníku a provozovateli zařízení, aby ponechal své zařízení v objektu jako „studenou zálohu“ pro stavebníka. Projektová dokumentace tak neřešila změnu způsobu vytápění v souladu s ustanovením § 77 odst. 5 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon).

[13] Žalobce nemá se stavebníkem uzavřenou smlouvu pro dodávku tepelné energie a nemá sjednaný způsob hrazení nákladů na udržování zařízení jako zálohového zdroje. Nemá proto zájem na ponechání svého zařízení v objektu. Toto zařízení na svůj náklad a v rámci plnění povinností podle energetického zákona udržoval a bez existence právního důvodu pro umístění zařízení tyto náklady přenášet na další odběratele tepelné energie. Žalobce ale také nemůže udělit stavebníku souhlas s odstraněním zařízení, protože nebyly sjednány podmínky pro takový postup a náhrada nákladů na odpojení a změnu vytápění. Je na stavebníku, aby tyto kroky učinil, případně si zajistil možnost odstranění zařízení bez souhlasu žalobce formou soudního rozhodnutí. Žalobce z toho dovozuje, že stavebník musí v případě zájmu o změnu způsobu vytápění doložit souhlas vlastníka zařízení s demontáží zařízení nebo dohodu o tom, že vlastník zařízení souhlasí s ponecháním zařízení v objektu.

[14] Dotčenost veřejných subjektivních práv žalobce dovozoval z vlastnického práva k soustavě CZT, která je umístěna v domě s tím, že k zásahu do tohoto vlastnického práva dojde v důsledku stavební úpravy, která toto vlastnické právo omezuje nejméně v rozsahu užívání, údržby, ochrany a bezpečnosti a prevence škod. Žalobce je přesvědčen, že tyto důvody jsou natolik vážného charakteru, že by mělo být rozhodnuto o nicotnosti obou rozhodnutí a věc dále přikázána správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení s doporučením, že stavební úřad by si měl vyžádat od stavebníka doložení dohody o způsobu vypořádání stavebníka a žalobce o tomto zařízení ve vlastnictví žalobce.

[15] Žalobce dále namítal nezákonnost řízení vedeného před stavebním úřadem, neboť řízení nebylo vedeno podle § 81 odst. 2 písm. c) stavebního zákona územní řízení. Na danou změnu přitom nedopadá ustanovení § 81 odst. 3 stavebního zákona, měl být použit restriktivní výklad pojmu stavební úpravy. Jednalo se o stavbu, která podstatně mění nároky na okolí –nově působí stavba emise, má zvýšenou náročnost na dodávky plynu, v okolí stavby vznikne naddimenzovaná soustava CZT. Stavební úřady upřednostňují soukromý zájem stavebníka na úspoře ceny tepelné energie nad zájmem veřejným. Přímou sousedící stavba –

soustava CZT – je bezprostředně dotčena změnou vytápění, neboť dojde k poklesu potřeby jejího využití a soustava, jak byla vystavěna, není způsobilá k funkčnímu provozu při nastolení stavu pod určitými mezními hodnotami odběru. Příímým zásahem do žalobcova vlastnického práva je pak potřeba ke stavebním a technickým zásahům do soustavy CZT za účelem jejího udržení. Teplárenství není tržním odvětvím, jde o odvětví plně regulované a nelze provádět na soustavě CZT takové kroky, aby bylo možno okamžitě reagovat na změny trhu. Žalobce v řízení před správními orgány žádal důkaz u příslušných správních orgánů, resp. osob odborně způsobilých, o tom, že stavba ohrožuje bezprostředně jeho vlastnické právo k soustavě CZT. Rozhodnutí porušuje právo žalobce na ochranu jeho vlastnického práva.

[16] Žalovaný dále nesprávně dovodil, že podle § 3 odst. 1 energetického zákona není povinen zkoumat soulad stavby s veřejným zájmem, nezohlednil tak § 2 odst. 4 správního řádu.

[17] Žalobce vyzval soud, aby se ve svém rozhodnutí zabýval otázkou, zda danou stavbu posuzovat jako změnu stavby ve smyslu stavební úpravy nebo jako změnu stavby, kterou instalováním kotelny dojde ke snížení celkové plochy jednotek v domě, neboť bude zastavěn nebytový prostor a dojde tak ke změně spoluvlastnických podílů. Stavba tak mohla být provedena jen na základě smlouvy o výstavbě dle § 17 odst. 3 zákona č. 72/1994 Sb. Žádost o vydání stavebního povolení nebyla úplná, neboť nebyl doložen konsensus všech vlastníků jednotek. Toto zasahuje do věcných práv žalobce tím, že se mění poměry účastenství vlastníků jednotek na společné věci s dopadem do případného rozhodování ve vztahu k věcným právům žalobce. Mělo by být postupováno stejně, jako když jde o kotelny vně budovy; žalobce byl zbaven namítat rozhodné skutečnosti v územním řízení. Správní orgány postupovaly nesprávně, pokud k této námitce nepřihlédly v odvolacím řízení a navíc zamítly požadavek žalobce na provedení důkazu zjištěním vlastnických vztahů k navrhované stavbě.

[18] Žalobce namítal neúplnost žádosti o stavební povolení a neúplnost projektové dokumentace, která neobsahovala změnu způsobu vytápění podle energetického zákona. Tímto jsou dotčena věcná práva žalobce k soustavě CZT zejména k části umístěné v objektu, když zařízení je v objektu ponecháno, ale žalobce jej musí na své náklady provozovat. Bylo rozhodnuto o neurčité stavbě, zařízení žalobce nebylo žádným způsobem označeno. Žalobce připomněl, že napadené rozhodnutí ho nutí ponechat zařízení v provozuschopném stavu, aby nedocházelo k ohrožení soustavy CZT a nutí ho k plnění povinností ve smyslu energetického zákona. Stavební úřad nechránil vlastnické právo žalobce k celé soustavě CZT, ale hodnotil jen přípojku.

[19] Další vada řízení spočívá v tom, že stavební úřady neprovedly žalobcem požadovaný znalecký důkaz z oboru teplárenství pro posouzení vlivu stavby na soustavu CZT, ani neučinily dotaz na Státní energetickou inspekci (SEI), aby se k této otázce vyjádřila. Ke všemu napadené rozhodnutí nedostatečně řešilo odvolací námitky žalobce ohledně stanovisek dotčených orgánů státní správy, zejména na úseku ochrany ovzduší, hospodaření s energií, vnitřního prostředí. Stavba byla podle názoru žalobce povolena v rozporu s § 3 odst. 8 zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší, když nebyla správně řešena otázka ekonomické přijatelnosti napojení na CZT. Z rozhodnutí neplyne, jaká metoda pro výpočet

ekonomické přijatelnosti byla použita, co konkrétně a s jakým výsledkem bylo správními orgány hodnoceno. Nebylo uvedeno, zda správní orgány hodnotily možnost vytápění zdrojem kombinujícím výrobu tepla a elektrické energie. Z pohledu doporučujícího stanoviska Ministerstva životního prostředí nedoložil stavebník všechny skutečnosti, rozhodnutí jsou v této části téměř nepřezkoumatelná, resp. nevypořádávají námitky a odvolací body žalobce. Žalovaný se nesprávně vypořádal s odvolacími námitkami směřujícími do závazných stanovisek – zvláště stanoviska HZS –, která jsou dle žalobce nezákonná a nicotná, protože nebyla řádně odůvodněna, přitom se vyjadřují ke stavbě, která se žalobce bezprostředně dotýká. Stanoviska přitom musí být zákonná, aby chránila zařízení žalobce z pohledu veřejnoprávních předpisů. Podle žalobce bylo stavební povolení vydáno v rozporu se zákonem č. 406/2000 Sb., o hospodaření s energiemi, nebyla jasně vymezena energetická náročnost budovy ve vztahu ke změně způsobu vytápění, přičemž stanovisko SEI je v rozporu s uvedeným zákonem. Byla porušena procesní práva žalobce, pokud žalovaný neinicioval přezkumná řízení těchto stanovisek s poukazem, že přezkumná řízení nebyla zahájena.

[20] Žalobce se dovolával ochrany soustavy CZT ve veřejném zájmu v souvislosti s § 114 stavebního zákona, neboť provoz CZT ve veřejném zájmu patří k vlastnictví soustavy CZT. Žalobce zdůraznil, že nákup a investice do udržování a provozování soustavy CZT činil v době, kdy soustava CZT požívala ochrany ve veřejném zájmu, a pokud žalobce namítá nezákonnost rozhodnutí, činí tak k ochraně svého subjektivního veřejného práva (věcného práva k soustavě CZT). Správním orgánům žalobce vytýkal, že upřednostnily individuální zájem subjektu na levnějším vytápění oproti zájmu společnosti na existenci provozuschopné sítě CZT, která byla vybudována jako nedílný celek závislý na tom, jak jednotlivé body fungují. CZT je chráněno a výroba a distribuce tepla je ve veřejném zájmu, ten posiluje význam CZT a je chráněn zákonem o ochraně ovzduší. Pokud dojde k odpojení více článků od CZT v důsledku rozhodnutí správních orgánů, systém zůstane nefunkční. Žalobce je jako vlastník soustavy CZT oprávněn dovolávat se ochrany CZT ve veřejném zájmu a nesouhlasí s postupem, kdy správní orgány toto právo žalobci upírají, neboť zde není jiného subjektu, který by byl k výkonu takového práva oprávněn.

[21] Žalovaný pochybil i tím, že neaplikoval vyhlášku města Jablonec nad Nisou č. 5/2004 - územní energetickou koncepci, kterou je veřejný zájem chráněn a která je závazná. Stavba byla povolena také v rozporu s krajskou energetickou koncepcí ECZ9050 z března 2010. Stavební úřady se v tomto směru s žalobcovými námitkami nevypořádaly, nezdůvodnily, proč doporučení koncepcemi na ochranu CZT nevzaly v potaz.

[22] Rozhodnutí stavebního úřadu je nepřezkoumatelné, stavební úřad nevymezil, jaký skutkový stav byl vzat jako prokázaný, jak právní otázky řešil a podle jakých právních norem. Stavební úřad navíc rozhodl bez ohledání na místě a ústního jednání. Nedošlo tak k ověření skutkového stavu. Skutková zjištění tak nejsou dostatečně odůvodněna o tom, že předmětnou stavbou nemůže být zasahováno do vlastnického práva žalobce k zařízení.

[23] Rozhodnutí jsou rovněž neurčitá co se týče vymezení zařízení žalobce v prostorách předmětného domu. Toto zařízení stavební úřad nepopsal, jeho rozhodnutí žalovaný potvrdil. Z žádného rozhodnutí tak neplyne, jaké konkrétní zařízení žalobce požívá ochrany, rozhodnutí je tak nevykonatelné, pokud není zřejmé, jaké povinnosti ukládá. Pojem zařízení ve vlastnictví žalobce je právně nepřesný a neurčitý.

[24] Žalobce zopakoval, že žalobní body směřují k ochraně jeho veřejného subjektivního práva na zákonný proces, dobrou správu, zákonnost a předvídatelnost rozhodnutí a souvisí s ochranou jeho vlastnického práva k soustavě CZT. Proto všechny žalobní body mohl žalobce činit z titulu svého účastenství dle § 109 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Ustanovení § 3 odst. 8 zákona o ochraně ovzduší primárně slouží k ochraně ovzduší, sekundárně však k ochraně CZT, a proto je právem i povinností žalobce použít i argumentaci směřující k ochraně CZT, včetně argumentací ekonomickými zájmy.

[25] Dále žalobce namítal porušení svého práva na spravedlivý proces ve smyslu Listiny základních práv a svobod, práva na ochranu vlastnictví a při extenzivnímu výkladu také právu nebýt podroben nuceným službám.

[26] Naposledy žalobce spatřuje jako zásah do vlastnického práva k zařízení tvořícímu část soustavy CZT a umístěnému v objektu, pokud žalovaný jako odvolací orgán uložil podmínku k umožnění přístupu žalobce k zařízení stavebníkovi, nikoliv vlastníku objektu, aniž by zkoumal, zda stavebník a vlastník jsou stejné osoby.

[27] Z uvedených důvodů žalobce navrhoval zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a požadoval náhradu nákladů řízení.

III.

[28] V písemném vyjádření k žalobě žalovaný poukazuje na to, že podle žalobce vydané stavební povolení ohrožuje veřejný zájem, aniž by žalobce konkrétně uvedl, v čem jsou porušena jeho vlastnická práva. Jedná se o velice zobecněnou argumentaci, ke všemu hájící práva třetích osob. Pro svá tvrzení žalobce nepředložil žádné hodnověrné důkazy.

[29] Žalovaný odkázal na zakres stávajících sítí žalobce v příloze dopisu ze dne 9. 5. 2011 a výkres, jež je součástí projektové dokumentace, s tím, že právní statut žalobcova zařízení není rozhodnutím postižen, neboť plynová kotelna bude napojena na rozvody topné vody a rozvody TUV uvnitř domu teprve po odpojení těchto rozvodů od zařízení soustavy CZT a nedojde tak ke střetům mezi zdroji tepla. Dodávka tepla do objektu je pak soukromoprávní záležitostí. O vydání stavebního povolení požádali všichni vlastníci stavby, podklady byly zpracovány oprávněnými osobami v dostatečném rozsahu pro posouzení povolované změny způsobu vytápění. Byla vydána kladná stanoviska dotčených orgánů státní správy, plyne z nich, že povolovaná stavba splňuje požadavky § 3 odst. 8 zákona o ochraně ovzduší, požadavky hygienické, požární ochrany a bezpečnosti a požadavky z hlediska § 77 odst. 5 energetického zákona, záměr byl posouzen také z hlediska energetické koncepce města Jablonec nad Nisou a Libereckého kraje. Na základě zjištění, že stavba nebude mít vliv na okolí, a na základě zjištění, že stavební úpravy nejsou v rozporu se závěry a cíli územního plánování, zejména s územní plánovací dokumentací, nebyly zjištěny skutkové okolnosti a právní důvody pro zamítnutí žádosti o stavební povolení. Výrok rozhodnutí je určitý, včetně popisu umístění plynových kotlů a souvisejících technologií. V odůvodnění jsou obsaženy úvahy o tom, jak se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami týkajícími se stanovisek dotčených orgánů, v tomto směru žalovaný na odůvodnění svého rozhodnutí odkázal. Protože povolení stavebních úprav nevyvolá potřebu jakéhokoli zásahu do stávajícího zařízení žalobce, tj. potřebu odstranění, nebyl dán důvod k rozhodování o zařízení žalobce.

Podmínkou č. 10 stavebního povolení byl zajištěn řádný výkon vlastnického práva žalobce k příslušnému zařízení.

[30] Žalovaný plně odkázal na to, jak se v napadeném rozhodnutí vypořádal s odvolacími námitkami. Žalobní námitky považoval žalovaný za nedůvodné, neboť žalobce v nich neuvádí, jak se jím tvrzené skutečnosti dotkly jeho vlastnických práv k zařízení v předmětném objektu. Proto navrhnul zamítnutí žaloby.

Já o v a 5 svou přednost

IV.

[31] Krajský soud o žalobě zahájil řízení podle zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo v rozsahu a z hlediska námitek žalobce; byl přitom vázán skutkovým i právním stavem v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.) Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V.

[32] Nejprve se soud musel zabývat žalobní výtkou nicotnosti rozhodnutí žalovaného a stavebního úřadu, k níž by ostatně musel přihlédnout z úřední povinnosti dle § 76 odst. 2 s. ř. s..

[33] Za nicotný je podle doktríny a dosavadní judikatury správních soudů třeba považovat správní akt, který trpí vadami takové intenzity, že již vůbec nelze o správním aktu hovořit. Typicky jsou takovými vadami neexistence zákonného podkladu pro rozhodnutí, nedostatek pravomoci, nejtěžší vady příslušnosti, absolutní nedostatek formy, absolutní omyl v osobě adresáta, neexistence skutkového základu způsobující bezobsažnost, požadavek trestného plnění, požadavek plnění fakticky nemožného, neurčitost, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost). Z uvedeného přehledu vyplývajícího z dosavadního stavu judikatury je zřejmé, že nicotným je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami shora zmíněnými, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Tyto vady jsou natolik závažné, že způsobí faktickou neexistenci samotného správního aktu.

[34] Žádné shora popsané vady napadených rozhodnutí soud nenalezl. O nicotnost se nejednalo ani z důvodu žalobcem namítané faktické a právní neuskutečnitelnosti rozhodnutí. Soud konstatuje, že s obdobnou námitkou téhož žalobce se již ve své rozhodovací činnosti setkal, a nevidí důvod odchýlit se od svých dřívějších závěrů obsažených např. v rozsudku ze dne 26. 1. 2011, čj. 59 A 68/2010-104, přezkoumaném Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 9. 11. 2011, čj. 9 As 52/2011-159, www.nssoud.cz, jakož i řady dalších rozhodnutí zdejšího soudu v obdobných věcech, v nichž byli totožní účastníci řízení, jako jsou nyní v souzené věci.

[35] Rozhodnutí správních obou stupňů tak není nicotné z toho důvodu, že označení nemovitosti, již se změna způsobu vytápění týká, neobsahuje označení části obce, ve které se nachází. Soud je toho názoru, že označil-li stavební úřad bytový dům, jehož změna způsobu vytápění je povolována, čísly popisnými budovy dle údajů katastru nemovitostí, názvem ulice včetně uvedení čísel evidenčních, zároveň označil číslem stavební parcely, na nichž dům stojí, a uvedl název katastrálního území, pak je toto určení natolik přesné, že záměna příslušného

domu za jiný není prakticky možná. Nesrozumitelnost či neurčitost zakládající nicotnost rozhodnutí je třeba vnímat ve faktické rovině, tj. že skutečně nelze zjistit, o který předmět (zde dům, jehož se změna způsobu vytápění týká) jde. Což není případ napadených rozhodnutí. Bylo by pak totiž otázkou, o které budově se žalobce ve své žalobě zmiňuje, když podle jeho názoru tato budova neexistuje.

[36] Neurčitost zakládající nicotnost správního rozhodnutí nelze dovodit ani z výroku popisujícího stavební úpravy. Stavba byla vymezena stručnou definicí včetně vymezení podmínek provedení stavby, zcela v intencích § 115 odst. 1 stavebního zákona. Není na místě, aby do výroku stavebního povolení stavební úřad zahrnul všechny technické podrobnosti, v nichž povolované stavební úpravy spočívají, technologický postup stavebních úprav a detaily úprav rozvodů a jejich napojení na nový zdroj vytápění a popis odvodu spalin; dle soudu postačí, definoval-li stavební úřad stavební úpravy spočívající ve vybudování plynových kotelen nezaměnitelným způsobem, s tím, že stavba bude provedena dle ověřené projektové dokumentace, jež veškeré podrobnosti stavby řeší. Rovněž v namítaném způsobu řešení odvedení spalin a jeho případném rozporu s projektovou dokumentací, ani v odkazu žalobce na projektovou dokumentaci a ani v tvrzené absenci zkoumání vlastního vlivu povolované změny způsobu vytápění na zařízení žalobce ze strany správních orgánů nelze spatřovat nicotnost stavebního povolení ve smyslu shora definovaném. Ani žalovaný nepochybil, pokud do výroku svého rozhodnutí nezahrnul popis stavby, neboť podstatou jeho výroku jako odvolacího správního orgánu bylo rozhodnutí o tom, jak bylo ve smyslu § 90 správního řádu naloženo s odvoláním žalobce a jak bylo posouzeno napadené stavební povolení. Ani námitku nedostatečného označení projektové dokumentace neshledal soud důvodnou, projektová dokumentace byla označena uvedením názvu jejího zpracovatele, což považuje soud za vyhovující.

[37] Argumentem pro nicotnost není ani žalobní námitka, že projektová dokumentace neřeší změnu způsobu vytápění v souladu s § 77 odst. 5 energetického zákona. Podle § 77 odst. 5 energetického zákona může být změna způsobu vytápění provedena pouze na základě stavebního řízení se souhlasem orgánů ochrany životního prostředí a v souladu s územní energetickou koncepcí. Soud nesdílí názor žalobce, že by snad odstranění některých částí rozvodného tepelného zařízení ve vlastnictví žalobce muselo být nutně uskutečněno a muselo být vždy řešeno jako součást stavebních úprav souvisejících s povolovanou změnou způsobu vytápění. Pokud se povolovaná změna způsobu vytápění bytového domu a s ní související stavební úpravy nedotknou rozvodného tepelného zařízení žalobce (s výjimkou odpojení od jeho zařízení v podobě uzavření a zaslepení ventilů) a umístění nového zdroje tepla a jeho napojení na stávající vnitřní rozvody nevyvolá nutnost stavebně technického odstranění jeho částí, je otázka dalšího setrvání částí žalobcova rozvodného tepelného zařízení v prostorách bytového domu otázkou soukromoprávní, k jejímuž řešení nebyl stavební úřad a žalovaný v daném návrhovém stavebním řízení povoláni. Shodně se k danému problému postavil i Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 52/2011-159, www.nssoud.cz, rovněž konstatoval, že zabezpečení či odstranění částí zařízení žalobce je otázkou týkající se soukromoprávního vztahu mezi žalobcem a stavebníkem. Řešení otázky dalšího setrvání žalobcových částí rozvodného tepelného zařízení či jejich odstranění bude vyžadovat součinnost obou stran, bude věcí jednání a dohody žalobce a stavebníka, případně předmětem soudního sporu, nemusí být vyřešena ve stavebním řízení a nemusí být součástí stavebního povolení na změnu způsobu vytápění ve smyslu § 77 odst. 5 energetického

zákona. Z citovaného ustanovení také nelze dovodit, že náklady na provedení změny způsobu vytápění a náklady spojené s odpojením od rozvodného tepelného zařízení musí být uhrazeny ještě před provedením takové změny a že změna způsobu vytápění by byla závislá na předchozí úhradě těchto nákladů. Z žádného zákonného ustanovení rovněž nelze dovodit povinnost stavebníka doložit souhlas žalobce jako vlastníka rozvodného tepelného zařízení s dalším ponecháním v zařízení v objektu jako nutnou podmínku pro vydání stavebního povolení na změnu způsobu vytápění. Stavební povolení ve spojení s rozhodnutím žalovaného nejsou právně a fakticky neuskutečnitelnými rozhodnutími jen proto, že neřeší odstranění části žalobcova rozvodného tepelného zařízení, když s jeho setrváním v předmětném objektu žalobce z důvodu vyšších nákladů na jeho údržbu nesouhlasí. Napadená rozhodnutí žalobce nenutí vynakládat náklady na udržení jeho zařízení v domě a přenášet tyto náklady na další odběratele. Reflexe ekonomických úvah žalobce je z hlediska právního posouzení věci irelevantní. V namítaných skutečnostech soud neshledal ani nezákonnost přezkoumávaných rozhodnutí.

[38] Ohledně žalobcem tvrzené nezákonnosti napadeného rozhodnutí je třeba předem vytknout otázku specifického postavení žalobce v řízení před správními orgány. Již ve svých předchozích rozsudcích (ze dne 22. 9. 2010, čj. 59 Ca 87/2009-64, ze dne 19. 10. 2010, čj. 59 A 7/2010-36, ze dne 5. 12. 2012, čj. 59 A 65/2011-65) soud zaujal právní názor ohledně účastenství vlastníka rozvodného tepelného zařízení a současně dosavadního dodavatele tepelné energie do objektu, jehož se týkají stavební úpravy spočívající v umístění nového zdroje vytápění, a jeho práva uplatňovat ve stavebním řízení svoje výhrady proti povolovanému záměru změny způsobu vytápění. Soud má nadále za to, že omezená možnost ostatních účastníků stavebního řízení uplatňovat své výhrady proti povolované stavbě (v daném případě možnost žalobce uplatňovat námitky proti stavebním úpravám za účelem vybudování plynových kotlen v bytovém domě) podle § 114 odst. 1 stavebního zákona, navíc ještě omezená lhůtou stanovenou v duchu zásady koncentrace správního řízení, determinuje také možnost žalobce vznášet úspěšně pouze některé žalobní námitky v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.

[39] Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu správní soudy poskytují ochranu každému, kdo tvrdí, že byl na těchto právech zkrácen nezákonným správním rozhodnutím. Soud setrvává na svém názoru, že se nejedná o všeobecnou soudní kontrolu zákonnosti rozhodování správního orgánu v dané věci. To je ještě zdůrazněno dispoziční (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.) a koncentrační (§ 72 odst. 1 ve spojení s § 71 odst. 2 s. ř. s.) zásadou, kterými je soudní přezkum ve správním soudnictví ovládán. Žalobu proti rozhodnutí správního orgánu nelze úspěšně vznášet k ochraně veřejných subjektivních práv jiné osoby či pouze – mimo případů, jež přímo vyplývají z platné právní úpravy – k ochraně veřejného zájmu, neboť skutečnost, jaká práva fyzické či právnické osoby mohou být přímo nebo v důsledku porušení jejich práv v předcházejícím řízení (tedy procesních) zkrácena, se odvíjí od toho, co bylo předmětem řízení před správním orgánem, a také od toho, co založilo účastenství fyzické či právnické osoby v takovém řízení. Procesní postavení před správními orgány determinuje posouzení žalobní legitimace a následně i důvodnosti podané žaloby. Z uvedeného vyplývá závěr již judikovaný správními soudy, že „žalobce může namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí, kterou byl zkrácen na svých právech, přičemž zkrácením na právech je třeba rozumět nejen zkrácení na právech hmotných, ale také na právech procesních (§ 65 s. ř. s.)“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004,

č. j. 7 A 139/2001-67, publ. ve Sb. NSS č. 379/2004, obdobně rozsudek ze dne 11. 7. 2007, č. j. 2 As 10/2007-83, www.nssoud.cz).

[40] Žalobce v souzeném případě napadl rozhodnutí o povolení stavby – stavebních úprav spočívajících ve změně způsobu vytápění bytového domu (vybudování plynových kotlen), kde žalobce nebyl „přímým adresátem“ vydaného povolení stavby. Stavební úřad i žalovaný si byli vědomi procesního postavení žalobce ve stavebním řízení a z tohoto pohledu posuzovali námitky žalobcem vznášené. Jasně deklarovali, že žalobce mohl jako účastník řízení úspěšně vznášet podle § 114 odst. 1 stavebního zákona jen ty námitky, kterými poukáže na přímé dotčení svých práv – práv odpovídajících zákonnému věcnému břemenu za účelem přístupu ke svému rozvodnému tepelnému zařízení v domě (podrobně se odůvodněním této otázky soud zabýval ve svých předchozích rozsudcích), resp. vlastnických práv k tomuto zařízení. Soud se s tímto výkladem ztotožňuje a nepovažuje tak za důvodnou námitku žalobce nesprávného restriktivního výkladu § 114 odst. 1 stavebního zákona. K této otázce se shodně vyslovil i Nejvyšší správní soud ve shora cit. rozsudku ze dne 9. 11. 2011, čj. 9 As 52/2011-159, www.nssoud.cz, ve kterém se zabýval omezenou možností ostatních účastníků stavebního řízení vznášet proti povolované stavbě námitky, a to i z pohledu samotné ústavnosti tohoto ustanovení. Shodně hodnotil Nejvyšší správní soud omezenou možnost účastníka vznášet námitky ve stavebním řízení o změně způsobu vytápění a následně jeho omezenou možnost úspěšně uplatňovat žalobní námitky před správním soudem i v rozsudku ze dne 3. 3. 2011, čj. 7 As 108/2010-76, www.nssoud.cz. Lze tedy uvést, že stavební úřad i žalovaný postupovali v souladu se zákonem, pokud se zabývali jen těmi námitkami žalobce, které spadaly do rámce vymezeného v ustanovení § 114 odst. 1 stavebního zákona, ostatními pak v podstatě v rámci zkoumání zákonných předpokladů pro vydání napadených rozhodnutí. Z žádného právního předpisu nelze dovodit, že by žalobce jako držitel licence na rozvod tepla a vlastník a provozovatel soustavy CZT a dosavadní dodavatel tepelné energie do předmětného bytového domu byl účastníkem stavebního řízení z důvodu možnosti chránit veřejný zájem na ochraně soustavy CZT a vznášet v tomto směru ve stavebním řízení námitky mimo rámec § 114 odst. 1 stavebního zákona. Žalobní bod 10) je tak nedůvodný.

[41] Pokud se žalobce dovolával ochrany svého vlastnického práva k soustavě CZT ve veřejném zájmu [žalobní bod 2) a 6)], učinil tak opět obecně. Nespecifikoval, jak se povolené stavební úpravy za účelem změny způsobu vytápění předmětného domu konkrétně dotknou jeho možnosti soustavu CZT či části rozvodného tepelného zařízení užívat, udržovat, neuvedl, jak je ohrožena ochrana, bezpečnost a prevence vzniku škod. Žalobce ani v řízení před stavebním úřadem a žalovaným nedokázal tyto skutečnosti specifikovat, jednotlivé námitky a odvolací námitky s konkrétním ohrožením svého zařízení v domě či přístupu k němu, ale ani s konkrétním ohrožením soustavy CZT nespojoval. Přitom, jak plyne z projektové dokumentace (půdorys instalace) a zákresu zařízení, který žalobce pro účely stavebního řízení poskytl (dopis ze dne 9. 5. 2011), 2 plynové kondenzační kotle jsou umístěny v samostatné místnosti, jež jsou od prostoru, kde je zařízení žalobce umístěno, vzdáleny a stavebně odděleny. Z takto zjištěného skutkového stavu stavební úřad a žalovaný vycházeli a na základě tohoto zjištění dovozovali, že vlastnická ani jiná věcná práva žalobce nebudou dotčena.

[42] Z žádného ustanovení právního předpisu pak neplyne, a soud má za to, že tak neplyne ani z ustanovení § 3 odst. 2 energetického zákona, podle kterého přenos elektřiny, přeprava

plynu, distribuce elektřiny a distribuce plynu, uskladňování plynu, výroba a rozvod tepelné energie se uskutečňují ve veřejném zájmu, povinnost správních orgánů ve stavebním řízení zjišťovat, jak se změna způsobu vytápění dotkne provozování žalobcovy soustavy CZT jako celku, a řešit, zda v důsledku povolované změny způsobu vytápění dojde k tomu, že provozování soustavy CZT již nebude pro žalobce možné či ekonomické, neboť jeho soustava byla dimenzována na jiný počet odběratelů tepelné energie. Nadto žalobce i v této otázce zůstává zcela v obecné rovině, ani v řízení správním ani řízení soudním žádná konkrétní tvrzení a důkazy o naddimenzování soustavy CZT, dosažení mezních hodnot a nefunkčnosti soustavy nepřinesl. Nelze odhlédnout od toho, že i nový způsob výroby tepelné energie spadá pod uvedené ustanovení energetického zákona. Ve stavebním řízení, v němž je změna způsobu vytápění dle § 77 odst. 5 energetického zákona povolována, musí správní orgány chránit veřejným zájmem chráněným zvláštním zákonem, tj. nejen zkoumat, zda je v souladu s příslušnými ustaveními stavebního zákona, ale také energetického zákona a v souladu s územní energetickou koncepcí a v souladu se zákonem o ochraně ovzduší. Dotčená ustanovení nelze vykládat tak, jak se to snaží naznačit žalobce, totiž že by stavebník, případně z vlastní iniciativy stavební úřady museli přinést důkaz o tom, že se povolovaná stavba nedotkne žalobcovy soustavy CZT, a to za situace, kdy žalobce jako vlastník soustavy CZT žádná konkrétní tvrzení v tomto směru nepředkládá. Energetický zákon v cit. ustanovení § 77 odst. 5 (a rovněž ustanovení § 3 odst. 8 zákona o ochraně ovzduší) se změnou způsobu dodávky nebo změnou způsobu vytápění počítá, odběrateli se ukládá povinnost hradit náklady spojené s odpojením od rozvodného tepelného zařízení, a případně náklady na přeložku rozvodných tepelných zařízení dle § 86 odst. 2 energetického zákona. Lze také konstatovat, že žalobcová soustava CZT jistě nebyla koncipována tak, že by nebylo odpojení (ale také připojení) odběratelů tepelné energie možné. Opačný názor by zcela jistě směřoval právě proti ustanovení § 77 odst. 5 energetického zákona a absenci zákonné povinnosti připojení stavby na již existující soustavu dálkového CZT. Soud zastává názor, že otázka zhoršení ekonomiky provozu CZT nemohla být řešena v probíhajícím řízení a nemohla by být sama o sobě důvodem pro odeprání vydání povolení na změnu způsobu vytápění při splnění zákonných podmínek. Stavební úřad ani žalovaný nejsou jako orgány státní správy zákonem povoleny ve stavebním řízení řešit otázky týkající se vlivu změny způsobu vytápění v bytovém domě na snížení účinnosti žalobcovy CZT, ekonomiky jeho provozu a ochrany investic žalobce do jeho rozvodných tepelných zařízení a zdroje tepelné energie. Žalobce se proto ani před správním soudem nemůže s úspěchem ochrany těchto práv dovolávat, byť se tak snaží činit, dovoláváje se ochrany veřejného zájmu.

[43] Soud se musel též vypořádat s námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stavebního úřadu a žalovaného [žalobní bod 8)], a to i z důvodu nevypořádání se s odvolacími důvody [žalobní bod 1)], a uvádí, že námitka nepřezkoumatelnosti a porušení § 89 odst. 2 správního řádu byla uplatněna obecně a tak je možné jen v obecné rovině konstatovat, že rozhodnutí žalovaného a prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu soud za nepřezkoumatelná nepovažuje. Stavební úřad uvedl, kdo je stavebníkem, zdůvodnil žalobcovo účastenství a jeho omezenou možnost úspěšně vznášet v řízení námitky, posoudil rozsah podkladů, které stavebník předložil, přičemž soud nepovažuje za nezbytně nutné, aby veškeré předložené písemnosti stavební úřad podrobně konstatoval, když jsou založeny ve správním spisu, včetně projektové dokumentace. Stavební úřad se zabýval předloženými stanovisky dotčených orgánů státní správy a z odůvodnění jeho rozhodnutí vyplývá, že tato stanoviska hodnotil z hlediska případného rozporu povolované stavby – stavebních úprav (vybudování

plynových kotelen) s veřejnými zájmy chráněnými zvláštními zákony tak, že jsou kladná a že podmínky stanovené zvláštními zákony na ochranu veřejných zájmů byly splněny. Jak z rozhodnutí stavebního úřadu, tak napadeného rozhodnutí žalovaného, jež tvoří jeden celek, vyplývá zjištěný skutkový stav projednávané věci včetně posouzení, kde se nachází části rozvodného zařízení žalobce, zda bude dotčeno, právní úvahy obou správních orgánů a jejich závěr o aplikaci příslušných ustanovení nejen stavebního zákona, ale i dalších právních předpisů, především energetického zákona (včetně posouzení souladu povolované stavby s územními energetickými koncepcemi) a zákona na ochranu ovzduší. Soud má také za to, že z obou správních rozhodnutí lze seznat, jak se správní orgány vypořádaly s námitkami žalobce, zda je považovaly za uplatněné v souladu s § 114 odst. 1 stavebního zákona nebo nikoli; pokud se námitky týkaly souladu povolované stavby se zákonem, správní orgány se jimi zabývaly v rámci zdůvodnění naplnění zákonných podmínek pro povolení stavby – stavebních úprav, resp. žalovaný v rámci přezkumu zákonnosti stavebního povolení k odvolání žalobce. Žalobce ani nespecifikoval, s jakými odvolacími námitkami se podle něj žalovaný zcela nevypořádal.

[44] Námitka nesprávného procesního postupu spočívajícího dle tvrzení žalobce v neprovedení územního řízení [část žalobního bodu 2)], nebyla ze strany žalobce spojena s konkrétním tvrzením o tom, jak se tento postup ze strany správních orgánů negativně dotkl žalobcova právního postavení. Žalobce v žalobě neuváděl, že by snad v důsledku postupu správních orgánů nemohl uplatnit nějaká svá procesní práva, včetně uplatnění konkrétních účastnických námitek ve vztahu k ochraně svých hmotných práv, které by býval mohl v takovém územním řízení s úspěchem vznést a správní orgány se takovými námitkami odmítly zabývat v řízení stavebním. Žalobní bod tak nebyl soudem shledán jako důvod pro zrušení napadených správních rozhodnutí. Namítá-li žalobce porušení zákona č. 72/1994 Sb., o vlastnictví bytů, a dovozuje z něj zásah do svých věcných práv, pak soud tuto námitku důvodnou také neshledal. Žalobcovo právo odpovídající legálnímu věcnému břemeni strpění přístupu je vázáno na předmětný bytový dům a pozemek jako nemovitost, když z povahy tohoto práva jako práva věcného plyne, že váže každého vlastníka zatížených nemovitostí. Ani případné změny ve velikosti spoluvlastnických podílů tak nemohly žalobcovo věcné právo přístupu k předmětnému domu a pozemku za účelem provozu a údržby svého zařízení ovlivnit.

[45] Jak již bylo uvedeno, z žádného právního ustanovení nelze dovodit povinnost stavebních úřadů ve stavebním řízení vedeném podle § 77 odst. 5 energetického zákona pořizovat znalecké posudky o funkčnosti žalobcovy soustavy CZT a případném vlivu povolované změny způsobu vytápění domu na její provoz. K námitce absence dotazu na SEI pak zbývá konstatovat, že stavební úřad měl k dispozici vyjádření SEI, územního inspektorátu pro Liberecký kraj, ze dne 27. 4. 2011, z něhož plyne, že v daném řízení SEI nebyla dotčeným správním orgánem, který by vydával závazné stanovisko či byl nějakým způsobem povolán chránit žalobcovy zájmy z pohledu zákona č. 406/2000 Sb., o hospodaření s energiemi. Ostatně není zřejmé, z jakého právního předpisu pak žalobce povinnost SEI vyjadřovat se v daném stavebním řízení k fungování žalobcovy soustavy CZT dovozuje.

[46] Ohledně námitek směřujících do závazných stanovisek obsažených ve správním spise soud konstatuje, že pokud žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodů, které vztáhnul ke stanoviskům orgánů státní správy na úseku ochrany ovzduší a vnitřního

prostředí, pak se jednalo se o námitky jdoucí nad rámec oprávnění žalobce vznášet v řízení připomínky k povolované stavbě dle § 114 odst. 1 stavebního zákona. Žalobce nemohl být namítaným postupem zkrácen na právu na příznivé životní prostředí, neboť takové právo mu jako právnické osobě z povahy věci náležet nemůže, neboť zmíněné právo náleží jen fyzickým osobám jako biologickým organismům (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 4. 2000, č. j. 5 A 98/1998-109, publ. SJS 888/2001). Totéž platí ve vztahu ke stanovisku Krajské hygienické stanice, která vydala souhlasné stanovisku z hlediska ochrany veřejného zdraví s podmínkou zkušebního provozu na základě zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví. Z hlediska rozsahu namítaných skutečností není zvláštním případem ani stanovisko HZS. Poukazuje-li žalobce na úzkou vazbu tohoto stanoviska s jeho zařízením, pak dotčenost jeho věcných práv k části rozvodného tepelného zařízení v bytovém domě zmiňovaným stanoviskem opět není zřejmá. Skutečnost, že stanovisko reflektovalo stav před doplněním žádosti o stavební povolení, nemá vliv na právní posouzení vznesené námitky. Rovněž případná nejasně vymezená energetická náročnost budovy nijak do hmotných a procesních práv žalobce zasáhnout nemůže. Námitky směřující do stanovisek dotčených správních orgánů jdou nad rámec § 114 odst. 1 stavebního zákona, žalovaný nebyl povinen k nim přihlížet, neboť s jejich namítanou nezákonností a neúplností žalobce nijak nespojuje zásah do svých hmotných práv, proto nebyl povinen v odvolacím řízení vyžádat potvrzení nebo změnu těchto stanovisek ani iniciovat přezkumné řízení, jak se toho žalobce dovolává. Ani v žalobě se tak žalobce nemůže s úspěchem nezákonnosti napadeného rozhodnutí v tomto směru dovolávat, tvrzená nezákonnost nemůže mít žádný dopad do právní sféry žalobce. Shodně judikoval i Nejvyšší správní soud v již cit. rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010-71.

[47] K žalobcem opakovaně atakované otázce ochrany jeho veřejných subjektivních práv [žalobní body 6) a 12)] soud připomíná, že vztah mezi žalobcem jako dodavatelem tepelné energie a stavebníkem byl vztahem soukromoprávním, založeným na smlouvě o dodávce tepelné energie, který byl ukončen, a ani případné nepovolení změny způsobu vytápění ve stavebním řízení neznamena automatické obnovení dodávky tepelné energie do dotčené budovy právě žalobcem. Žalobce je sice povinen jako držitel licence na rozvod tepla podle § 76 odst. 1 energetického zákona uzavřít smlouvu o dodávce tepelné energie, nicméně uzavření takové smlouvy předpokládá žádost ze strany odběratele tepelné energie při splnění zákonných podmínek podle cit. ustanovení. Není pravda, že správní orgány v daném případě rezignovaly na posouzení změny způsobu vytápění předmětného domu z hlediska ochrany veřejného zájmu. Ochrana veřejných zájmů, jež jsou chráněny jednotlivými zvláštními právními předpisy, byla zajištěna právě ve spolupráci s dotčenými správními orgány a po posouzení povolované stavby z hlediska územní energetické koncepce a zákona o ochraně ovzduší.

[48] K námitce absence posouzení stavby ze strany Krajského úřadu Libereckého kraje jako orgánu ochrany ovzduší lze uvést, že namítaná vada se nijak nedotýká porušení práv žalobce. Výkonem povolovaných plynových kotlen se stavební úřad a následně žalovaný řádně zabývali, a protože dospěli k závěru, že se jedná o malý spalovací zdroj, závazné stanovisko orgánu ochrany ovzduší kraje nebylo vyžadováno, žalovaný v tomto směru odkázal na relevantní ustanovení zákona o ochraně ovzduší a s jeho právním hodnocením lze souhlasit. Posouzení změny způsobu vytápění z hledisek zákona o ochraně ovzduší (§ 77 odst. 5 energetického zákona ve spojení s § 3 odst. 8 zákona o ochraně ovzduší) slouží

k zajištění práva na ochranu ovzduší před znečištěním a nepříznivým účinkem látek na život, zdraví a životní prostředí, na kterém může být žalobce jako právnická osoba jen stěží zkrácen [rovněž k části žalobní námitky 5)]. Také je třeba znovu zmínit, že pod pojmem centrální zdroj tepla použitým v ustanovení § 3 odst. 8 zákona o ochraně ovzduší nelze vidět jen žalobcovu dálkovou soustavu CZT, když centrálním zdrojem tepla může být i jiný zdroj tepla než dálkový, jež dodává teplo z jednoho centra více koncovým odběratelům.

[49] Soud se ztotožňuje s žalovaným (stavebním úřadem), že námitku nesouladu povolované změny způsobu vytápění z hlediska souladu s územní energetickou koncepcí, která byla v případě města Jablonec nad Nisou zpracovaná a vyhlášena ve formě vyhlášky města Jablonec nad Nisou č. 5/2004 ze dne 15. 4. 2004, nemůže žalobce dle § 114 odst. 1 stavebního zákona uplatnit. Z rozhodnutí správních orgánů je nicméně patrný názor, s nímž soud souhlasí, že ani uvedená vyhláška nezakazuje jiné zdroje tepla než CZT, když i nově povolovaný způsob vytápění je centrálním (nikoli však dálkovým), není jí založeno právo žalobce jako vlastníka soustavy CZT dodávat do předmětného bytového domu tepelnou energii, což odpovídá přiměřené svobodě volby systému vytápění (kterou zmiňuje Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 3. 2007, č. j. 1 As 16/2006-54, a které se z jiného pohledu dotýkal i nálezný Ústavního soudu Pl. ÚS 37/96). Stavební úřad i žalovaný pak nepominuli ani posouzení změny způsobu vytápění z pohledu územní energetické koncepce Libereckého kraje a zdůvodnili, že se jedná o doporučení pro města a obce na území Libereckého kraje s tím, že ani z tohoto dokumentu neplyne nemožnost vytápění předmětného objektu plynými palivy a zákaz odpojení od žalobcovy soustavy CZT. Toto ostatně odpovídá i závěrům obsaženým ve Stanovisku a metodice k odpojování od centralizovaného zásobování teplem Ministerstva pro místní rozvoj z listopadu 2011 (dostup. na www.mmcr.cz), ve které bylo konstatováno, že: „Z citovaného judikátu Nejvyššího správního soudu vyplývá, že opatřením obecné povahy nelze ukládat povinnosti nad rámec zákona, proto podle názoru Ministerstva pro místní rozvoj nelze do ÚPD včlenit požadavek na povinné připojení k CZT. S ohledem na vymezení obsahu ÚEK zákonem o hospodaření energií a nařízením vlády č. 195/2001 Sb., kterým se stanoví podrobnosti obsahu ÚEK, nemůže požadavek na povinné připojení k CZT obsahovat ani ÚEK.“

[50] Namítá-li žalobce nezákonnost napadených rozhodnutí pro nedostatečné vymezení povolovaného zařízení [žalobní námitka 11)], pak soud konstatuje, že způsob, kterým stavební úřad a žalovaný označili a vymezili část rozvodného tepelného zařízení soustavy CZT ve vlastnictví žalobce, nezpůsobuje neurčitost napadených rozhodnutí. Jak již soud rozvedl, neztotožňuje se s žalobcem v tom směru, že by součástí stavebního povolení změny způsobu vytápění předmětného bytového domu mělo být i rozhodnutí o odstranění žalobcova zařízení, pokud stavební úpravy nevyvolají potřebu stavebně technického zásahu ve smyslu přemístění, odstranění žalobcova zařízení. Stavební úřad a žalovaný měli z projektové dokumentace a z vyjádření žalobce pro potřeby stavebního řízení zjištěno, kde je část žalobcova rozvodného tepelného zařízení umístěna, soud z obsahu správního spisu nezjistil, že by žalobci v průběhu správního řízení nebylo zřejmé, o které části jeho technické infrastruktury se jedná, že je mu zakreslení do projektové dokumentace nesrozumitelné apod. Žalobce sice namítá, že pojem „zařízení ve vlastnictví JTR“ je právně neurčitý, ale ani on neuvádí, jak má být právně správně a určitě jeho zařízení nazýváno a popisováno a jaký vliv to může mít na zákonnost napadených rozhodnutí.

[51] Co se týče žalobcovy námitky, že stavební úřad navíc rozhodl bez ohledání na místě a ústního jednání, pak soud shodně s žalovaným odkazuje na § 112 odst. 2 věta první stavebního zákona, podle kterého od ohledání na místě, popřípadě i od ústního jednání může stavební úřad upustit, jsou-li mu dobře známy poměry staveniště a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení navrhované stavby a stanovení podmínek k jejímu provádění. Postup stavebního úřadu tak nebyl v rozporu s právní úpravou. Žalobce ke všemu nespecifikuje, co by bylo ohledáním na místě zjištěno, jaké závěry lišící se od těch, které přijaly správní orgány, by z takového ohledání vyplynuly, či jak by se takovým ohledáním změnil skutkový stav věci. Daná námitka je tak nepřípadná.

[52] Ani posledně vznesenou výtku soud neshledal opodstatněnou. Bez ohledu na to, zda stavební úřad uloží stavebníku (či vlastníku objektu) podmínku pro provedení stavby spočívající v umožnění přístupu k zařízení žalobce, či nikoli, nemůže být jeho postupem žalobcovo věcné právo odpovídající věcnému břemeni přístupu ke svému zařízení dotčeno. Jedná se totiž o věcné právo, které žalobci plyne přímo z energetického zákona. Podle § 77 odst. 6 energetického zákona jsou vlastníci nemovitostí, v nichž je umístěno rozvodné tepelné zařízení nebo jeho část nezbytná pro dodávku třetím osobám, povinni strpět umístění a provozování tohoto zařízení s tím, že podle § 76 odst. 5 písm. b) cit. zákona má držitel licence na rozvod tepelné energie právo vstupovat a vjíždět na cizí nemovitost v souvislosti se zřizováním a provozem rozvodných zařízení. Podle přechodných ustanovení energetického zákona (§ 98 odst. 4 cit. zákona) zůstávají nedotčena oprávnění k cizím nemovitostem, jakož i omezení jejich užívání, která vznikla před účinností tohoto zákona. Stejná oprávnění měl dodavatel i podle § 9 odst. 11 dříve účinného zákona č. 222/1994 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o Státní energetické inspekci. Tento zákon také obsahoval obdobné přechodné ustanovení (§ 45 odst. 3 cit. zákona) ohledně nedotčení oprávnění k cizím nemovitostem, jakož i omezení jejich užívání, která vznikla před účinností tohoto zákona. A jak již bylo uvedeno, toto žalobcovo věcné právo se váže k předmětné nemovitosti a pozemku a omezuje tak každého spoluvlastníka dotčených nemovitostí bez ohledu na to, zda to stavební úřad ve stavebním povolení vysloví či nevysloví, příp. vysloví nepřesně. Zavázal-li k ochraně části rozvodného tepelného zařízení žalobci stavebníka, žalobcova práva tím nijak nezkrátil.

[53] Soud tak ze shora uvedených důvodů nezjistil, že by bylo ve správním řízení porušeno žalobcovo právo na spravedlivý proces, když neshledal porušení jeho procesních práv a práv směřujících k ochraně jeho vlastnického práva. Vzhledem k tomu, že žaloba nebyla shledána jako důvodná, soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[54] Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když s tímto postupem žalobce souhlasil a žalovaný svůj nesouhlas nevyjádřil ve stanovené lhůtě.

VI.

[55] O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu

nákladů řízení nežádal, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 25. července 2013

Mgr. Karel Kostecký,
předseda senátu